

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΡΑΣΕΛΕ-ΡΟΛΟΓΙ

Τὰ πρῶτα φεβρουθενία ρολόγια ἦσαν περιεργότατα. Στὰ 1500 ὑπῆρχον ὀρολόγια μικρά σὺν ἀμύδαλο πού τὰ κρατοῦσαν στὸ γυαλὸ ἢ στὴ ξύλην.

Στὰ 1542 ἕνας δούξ νεῖ Οὐμπάν ἀγόρασε ἀπὸ κάποιον Ἰταλὸ ὀρολοποιὸ ἕνα ρολόγι κλεισμένο μέσα σὲ μιάπετρα δακτυλιδίου! Τὸ ρολόγι μάλιστα αὐτὸ ἦταν ξυνητήρι.

Στὰ 1575 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβούριας Πάρκερ εἶχε ἕνα μπαστοῦν ἀπὸ καλάμι τῶν Ἰνδιῶν. Τὸ μπαστοῦν του αὐτὸ εἶχε ἕνα ρολόγι στὴ λαβή του!

Λίγο ἀργότερα ἡ πριγκίπισσα Ἄννα τῆς Δανίας, σύζυγος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Γεωργίου τοῦ 1ου, εἶχε ἕνα ρολόγι δεμένο σὲ δακτυλίδι πού χτυποῦσε τὶς ὥρες δίνοντας ἑλαφρῆς τοιμιπές στὸ δάχτυλό της!...

Πρωτύτερα, ὅμως, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ρολόγια, ἀνήκει τὸ «ὀρολόγι μπρασελέ» πού ἐδωροεῖτο ὡς τὰ χθές γιὰ σύγχρονον καὶ πρωτότυπο.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐγίνε ἡ πρώτη σκέψις περὶ κατασκευῆς ὀρολοιοῦ—βραχιολιοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ 11ος πού εἶχε χάρισε ἰδιαίτερα προνόμια στὸ σῶμα τῶν ὀρολοιοποιῶν, ἔδωκε ἅπ' αὐτοὺς γιὰ ἀναμνηστικὸ δῶρον ἕνα μικρὸ χαριτωμένο χρυστὸ ὀρολόγιακι. Τὸ ὀρολόγιακι αὐτὸ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος τὸ εἶχε τοποθετήσει σὲ καταφανὲς μέρος τοῦ θωρακιοῦ του.

Μιά μέρα ὅμως κάποιος κατεστραμμένος οικονομικῶς εὐγενῆς καὶ ἀλλικός μπήκε στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα, εἶδε τὸ ὀρολόγι, τὸ πῆρε μὲ τὸ δεξιὸν χερὶ καὶ τὸ ἐκρυψε στὸ μανικέτι τοῦ ἀρσενικοῦ του χερσιοῦ, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου βάζουν τὸ βραχιόλι.

Δυστυχῶς ὁμοῦ τὸ μικρὸ αὐτὸ ρολόγι ἦταν ξυνητήρι καὶ κατὰ συμπῆλτα ἀρίστος νὰ κουνουρίζῃ τὴν στιγμὴ πού ὁ βασιλεὺς ἐμπαινε στὸ διαμέρισμά του.

Ὁ Λουδοβίκος ὁ 11ος δὲν ἐσυγχωροῦσε εὐκολα τέτοιες παρεκτροπές τῶν εὐγενῶν του. Ἐσκέφθηκε ὅμως συγχρόνως πόσο πρωτότυπο θὰ ἦταν ἂν εἶχε ἕνα ὀρολόγι στὸ βραχιόλι τοῦ χερσιοῦ του καὶ συγχώρησε τὸν κλέφτην εἰς τὸν ὅποιον μάλιστα ἐχάρισε τὸ ὀρολόγι.

Ἄπὸ τότε ἐγκαινιάσθησαν καὶ τὰ ρολόγια μπρασελέ.

Ο ΚΑΙΡΟΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ὅταν ἡ σελήνη εἶνε σκεπασμένη γύρω-γύρω ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ κύκλο προμηνύεται βροχή. Ἄν ὁ κύκλος διαρκῶς μεγαλώνει καὶ κοκκινίζει, αὐτὸ προμηνύει μεγάλους ἀνέμους. Ἄν εἶνε δὲ κίτρινη, προμηνύεται τρικυμίας, χιλάρα καὶ κεραυνοί. Τὸ καλοκαίρι ἂν ὁ κύκλος αὐτὸς ἐχῇ τὶς ἄκρες του φωτεινῆς καὶ διαγυεῖς σημαίνει καλοκαίριαν, ἂν δὲ ὀχι κακοκαίριαν.

φυσικά καὶ τὴν Λάζα καὶ τὴν Λιντρά καὶ τὴν Ἰριδα καὶ τὴν Μυριάμ καὶ τὴν Μουρίκα πού ἡ κάθε μιά τους ἐχει τὴν θέσι της μὲς' στὴν καρδιά σου!...

- Δὲν καταλαβαίνω τι θέλεις νὰ πῆς, ἀφέντη.
- Μὲ καταλαβαίνεις πολὺ καλά. Καὶ πρόσεξε... Μὴ μοὺ κάνῃς τὸν κουτό. Τὰ ξεῖο ὅλα. Θὰ μοροῦσα νὰ σοὺ κόψω τὸ κεφάλι, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ σοὺ ἐπιβάλω μὴ τιμωρία μεγαλειότερη. Ἐπειδὴ μισεῖς τρομερὰ τὶς γυναῖκες θά... παντρευθῆς ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ χαρεμοῦ μου, τὴν Φατιμά, τὴν Τζένα, τὴν Λάζα, τὴν Λιντρά, τὴν Ἰριδα, τὴν Μυριάμ καὶ τὴν Μουρίκα. Πήγαινε λοιπὸν νὰ ἐτοιμαστῆς!...

Ὁ Σάαρ κατὰπληκτος μὰ καὶ εὐχαριστήμενος ἐτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω ὅταν ἀκουσε τὸν ἀφέντη Μουλάβ νὰ λῆ σαρκαστικά.

— Φυσικά θὰ χρειάζεσαι ἕναν φίλακα γιὰ τὸ χαρέμι σου, γιατί δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμο νὰ τις ἀφίσης ὅλες αὐτές τὶς γυναῖκες ἀφίλαγτες... Καὶ θὰ τοῦ δώσεις φυσικά δυὸ χιλιάδες γρόσια... Λοιπὸν ὁ φίλακας τοῦ χαρεμοῦ σου θὰ εἶμαι τὴν φορὰ αὐτὴ ἐγὼ!..

Μίνω Ντολέτι

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΑΛΛΑΙ

Ὁ Ἄλφονσος Ἄλλαι, ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος, ἦταν ἐπίσης διάσημος καὶ γιὰ τὶς ἐξυπνες φράσεις πού σκάρωνε σ' ἄνδρὸν κόσμῳ, σὲ γνωστούς καὶ ἀγνωστούς. Ὡστόσο μιά φορὰ τὴν ἐπαθε κυριολεκτικῶς σὺν ἀγράμματους. Καὶ νὰ πῶς:

Συνηθίσε νὰ συχνάζῃ σ' ἕνα καφενεῖο τῆς Μονμάρτρες.

Μιά μέρα, μόλις ἔκατσε στὸ τραπέζι, τὸν πλησίασε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καφενεῖου—ὁ ὅποιος εἶχε καί ὅς τότε ἅπ' τὶς φράσεις πού του σκάρωνε ὁ τετραπέρατος πελάτης του—καὶ τοῦ εἶπε γελώντας πονηρὰ:

— Καλῶς τὸν κύριον Ἄλλαι... Πῶς ἔχετε, κύριε Ἄλλαι; Τί μὲ κοιτᾶτε ἔτσι;... Ἐπειδὴ μὲ βλέπετε νὰ γελῶ;... Ἄ! μὰ εἶνε νὰ μὴ γελᾶω... Ἀκούστε καλύτερα περὶ τίνος πρόκειται. Σήμερα τὸ πρωὶ ἔλαβα ἅπ' τὸ γυῖό μου, πού ὑπηρετεῖ στρατιώτης, ἕνα γράμμα. (Ἐβγαλε συγχρόνως ἅπ' τὴ τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτί). Καὶ ἔξερτε πῶς μοὺ ἔγραψε ὁ ἀθεόφοβος τῆς λέξεϊ: ὅ γ ἰ α ἰ ν ε; Ἄ! εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε!... Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια μου.

— Ποιὰ καλέ; τὴ λέξεϊ ὅ γ ἰ α ἰ ν ε; ρώτησε ὁ Ἄλλαι.

— Ναι, τὴν ἀπλὴ αὐτὴ λέξεϊ. Θέλετε μάλιστα νὰ στοιχηματίσωμε πῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ βρῆτε πῶς τὴν ἔγραψε; Ὅριστ': σὰς δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μοὺ ἀπαντήσετε ἔξῃ φορῆς. Ὅποιος χάσῃ θὰ κερᾶσῃ σαμπάνια σ' ὅλους τοὺς κυριούς πού εἶνε τώρα ἰδῶ μέσο...

— Δέχομαι τὸ στοιχίμα! Ἀποκρίθηκε ἀνυποψίαστος ὁ Ἄλλαι, βέβαιος πῶς θὰ τὸ κερδίσει. Λοιπὸν, ὁ γυῖός σου ἔγραψε τὸ *δγίαινε* ἔτσι: *Υ-γ-ί-ε-ν-ε*. (Καὶ ὁ Ἄλλαι ἔλεγε τὰ σύμφωνα ἕνα-ἕνα, γιὰ νὰ δεῖξῃ τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη πούχαν γίνει).

— Δὲ τὸ βρῆκατε, τοῦ εἶπε τότε ὁ διευθυντῆς τοῦ καφενεῖου.

— Μήπως ἔγραψε: *Η-γ-η-ε-ν-ε*;

— Οὐτε καὶ τώρα δὲν τὸ βρῆκατε!...

— *Υ-γ-ύ-ε-ν-ε*;

— Τίποτα!

— Ἄ! τώρα τὸ βρῆκα! Ἐγραψε: *Ο-ι-γ-ί-ε-ν-ε*.

— Ἄ! Μπᾶ!...

Ὁ Ἄλλαι ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ.

— Ἐ! τότε, εἶπε ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ ἔγραψε ἀσφαλῶς: *Υ-γ-ο-ί-ε-ν-ε*.

— Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Τὸ νοῦ σας, κύριε Ἄλλαι! Μονάχα μιά φορὰ ἀκομή ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μοὺ ἀπαντήσετε! Ἄν δὲν τὸ βρῆτε καὶ τώρα, πάει, χάσατε τὸ στοιχίμα.

Ὁ Ἄλλαι, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλην τὴν προσοχὴν του γιὰ νὰ σκεφθῇ τὴν πιὸ τερατιώδη ἀνορθογραφία πού μορφοῦσε νὰ γίνῃ πᾶνον στὴ λέξεϊ *δγίαινε*, ἀνεφώνησεν ὀρθογραφικῶς:

— Ἐπὶ τέλους! Τὸ βρῆκα!... Ἐγραψε: *Η-γ-ο-ί-α-ι-ν-ε-ι*!

— Μετὰ μεγάλης μου λύπης σὰς ἀναγγέλω πῶς χάσατε τὸ στοιχίμα, τοῦ εἶπε τότε ὁ καταστηματοῦχος σκασιμένος στὰ γέλια καὶ λάμποντας ἀπὸ χαρὰ ἐπειδὴ τὴν ἔσκασε κ' αὐτὸς μιά φορὰ τοῦ Ἄλφονσου Ἄλλαι. Ὁ γυῖός μου ἔγραψε ἀπλοῦστατα: *ὅ-γ-ί-α-ι-ν-ε*!... Δηλαδή δὲν ἔκαμε κανένα λάθος.

Κόκκαλο ὁ Ἄλφονσος Ἄλλαι. Οὕτε κἂν εἶχε σκεφτεῖ καὶ τὴν ἐνδεχομένη αὐτὴ περίπτωση! Κέρασε λοιπὸν σαμπάνια ὅλους τοὺς πελάτες τοῦ καφενεῖου, κ' ἔφυγε μὲ κατεβαρμένο κεφάλι...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξὺ φίλων.

— Μὰ τι ἐχει ὁ φίλος σου; Ἐδῶ καὶ κάμπσον καιρὸ τὸν βλέπω μελαγχολικόν. Τί τοῦ συμβαίνει;

— Πρὸ δύο μηνῶν ζήτησε εἰς γάμον μιά νέα πολὺ ὁμορφὴ καὶ πολὺ πλούσια.

— Ἄ! Καταλαβαίνω... Κι' ἔδεινῃ θὰ τὸν ἀπέχρυσε...

Ἡ μητέρα.— Κύριε εἶσατε ἕνας ἀναίδης. Χτὲς τὴν νύχτα εἶχατε τὴν πρωτοφανῆ τὸλμῃ νὰ φιλήσῃτε τὴν κόρη μου.

Ὁ νέος.— Κυρία μου, ἔχετε δίκην. Σήμερα πού βλέπω τὴν κόρη σας στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀνυλαμβάνομαι κ' ἐγὼ πῶς χρειάζοταν υπερβολικὴ τὸλμῃ γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ κανεῖς.

Ὁ ετοιμοθάνατος.— Ἄχ, αἰδισμῶμάτε, καταλαβαίνω πῶς θὰ πεθῶν!...

Ὁ πνευματικὸς.— Θάρρος τέκνον μου. Ἄλλοστε ὁ θάνατος δὲν εἶνε τόσο φοβερὸ πᾶντα ὅσο νομίζουμ μερικοί. Καὶ ἐπὶ τέλους, σκέψου ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω στὸν οὐρανὸ θὰ συναντήσης καὶ τὴν μακαρίτισσα τὴν γυναῖκα σου.

Ὁ ετοιμοθάνατος.— Ἄχ, αἰδισμῶμάτῃ μου, αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε πού μὲ τρομάζει περισσότερο!...